



BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**



Inici del ministeri de rector de Mn. Lluís en l'Eucaristia de les 12

Lluís Ramis, rector

Benvolguts membres de la comunitat parroquial de Santa Maria del Pi,

en el meu primer article em vaig presentar a tots vosaltres. Ara ens podrem veure i començar a conèixer en l'Eucaristia de les 12:00, que serà la de la meva entrada o inici del ministeri de rector. Ho fem en una missa perquè l'Eucaristia és molt important per als cristians, i d'això va l'article d'avui, de l'Eucaristia dominical.

Les "Actes dels màrtirs" relaten que a Abitínia, una població a la Tunísia actual, l'any 304 foren empresonats 31 homes i 18 dones per reunió il·legal. Aquesta reunió era una celebració de l'Eucaristia. Els testimonis dels detinguts son valents i demostren la importància de la missa per als cristians. Així, un d'ells, el que havia deixat la seva casa per a la celebració, deia: "Sí, a casa meua hem celebrat el dia del Senyor. No podem viure sense celebrar el dia del Senyor".

Per aquests màrtirs del diumenge o de l'Eucaristia, la celebració dominical més que un precepte era una convicció interior, o encara millor, una profunda necessitat vital. El perill que comportava participar en l'assemblea dominical no era considerat un motiu suficient per abstenir-se'n.

L'Eucaristia és sense cap dubte, el lloc on es nodreix i es forja el coratge cristià dels màrtirs en aquests primers segles de cristianisme.

Leonardo da Vinci (1452-1519), El Sant Sopar (1495-1498)



Núm.

782

**13
octubre
2019**



Seria interessant conèixer l'opinió d'aquests màrtirs d'Abitínia sobre les nostres suposades dificultats per assistir a la reunió dominical. Podríem repassar alguns dels valors fonamentals que té el diumenge per a un cristià.

1. És el dia de la resurrecció de Crist: l'Eucaristia dominical ens fa recordar aquesta dimensió més fonda de la realitat, que la fe ens ha fet descobrir: la resurrecció de Crist, primícia dels creients, sentit de la nostra vida, fonament de la nostra esperança.

2. Dia de reunir-nos en assemblea: els cristians no podem viure la nostra fe individualment. La fe en el Déu de Jesucrist crea comunitat, per això ens hem de reunir amb altres creients en diumenge.

3. Dia d'actualitzar la iniciació cristiana: estem batejats, és cert, però la iniciació cristiana és un procés sempre inacabat; arribar a ser cristià és feina per a tota una vida. L'Eucaristia dominical és la llar per excel·lència on es transmeten i cultiven els valors fonamentals de l'existència cristiana.

4. Dia d'alimentar-se amb la Paraula de Déu: necessitem escoltar un cop i un altre les paraules i ensenyaments del Senyor, almenys un cop per setmana; deixar-nos interpel·lar i qüestionar per la Paraula de Déu perquè encengui el nostre cor.

5. Dia de la reconciliació fraterna: tots necessitem de llocs i moments terapèutics, i l'Eucaristia dominical és un d'ells perquè ens donem la mà, ens concedim mútuament la pau, ens atorguem el perdó.



Taula de la Resurrecció, Bartolomé Bermejo (1440-1501)





6. Dia de l'Eucaristia, de l'acció de gràcies: El diumenge no és tant el dia que nosaltres dediquem al Senyor, sinó més aviat el que Ell ens regala, perquè prenguem consciència de la seva presència entre nosaltres. Per això hem d'agrair-li que ens doni la vida i la fe.

7. Dia dels germans més necessitats: el testimoni més antic sobre el diumenge ens parla de la col·lecta pels més pobres (1Co 16,1-2). Necessitem aprendre a ser solidaris: amb els pobres, amb els famolencs, amb els que són els "darrers" en aquesta societat.

8. Dia d'entrar en comunió amb el Senyor: en l'Eucaristia ell se'n dona com aliment que ens enforteix, ens uneix més a ell i és penyora de vida eterna.

9. Dia de la missió en el món: en acabar la missa som enviats a viure i comunicar als altres tot el que hem vist, escoltat i experimentat en l'Eucaristia. Aquesta és la missió del cristià.

10. El diumenge, signe essencial d'identitat cristiana: l'assemblea dominical és per a molts creients d'avui l'únic contacte amb l'Evangelí i la Paraula de Déu, l'únic aliment per a la seva fe. En definitiva, el diumenge tracta d'assegurar els nostres "mínims vitals". Si no els assegurem, com acabarà la nostra fe?

Reflexionem-hi.

La comunitat del Pi celebrant l'Eucaristia a Poblet, gener de 2014



Benvinguda a mossèn Lluís de part de comunitat de Santa Maria del Pi

Aquestes que segueixen, son les paraules de benvinguda que adrecem a mossèn Lluís Ramis, que aquest diumenge pren possessió del seu ministeri com a rector de la nostra parròquia.

Benvolgut mossèn Lluís,

En primer lloc us volem donar la benvinguda a la parròquia de Santa Maria del Pi. Parlo en nom de tota la comunitat formada pels diferents col·lectius que s'han vist en l'ofertori. Però a més a més d'ells, aquesta comunitat està formada per molts fidels que de manera més o menys habitual comparteixen les eucaristies, i també per altres persones que atretes pel barri o pel nostre temple centenari i el seu patrimoni cultural, hi venen de manera més puntual.

Ja es veu que som un col·lectiu divers, i sempre ha estat així, només cal recordar com de diverses eren les persones que atenia Sant Josep Oriol.

Nosaltres estem orgullosos de pertànyer-hi i creiem que ser rector d'aquesta parròquia ha d'omplir de satisfacció, ja que és un referent espiritual, cultural i social, però justament per aquesta complexitat esdevé un veritable repte.

Per entendre què és avui la nostra parròquia hem de fer una mirada al passat:

La parròquia de Santa Maria del Pi té una llarguíssima trajectòria històrica que comença ja amb les primeres comunitats cristianes de Bàrcino al temps de Sant Pacià. De l'antiga basílica funerària del segle V, es passà a la comunitat parroquial esmentada amb seguretat l'any 987 i poc després a l'església romànica. A les primeries del segle XIV es construeix el gran temple gòtic que contemplem i que ha aixoplugat la nostra comunitat fins al dia d'avui. És a partir d'aquest moment que la nostra parròquia esdevé la segona en importància i la que té la jurisdicció parroquial més gran de la ciutat, potser fins i tot la més popular, tenint en compte la quantitat de referències conservades al seu arxiu, riquíssima memòria de la nostra comunitat. Al llarg dels segles, rector, comunitat de preveres i feligresos han compartit la responsabilitat de la pastoral i la gestió del temple fins al dia d'avui, seguint, com no podia ser d'altra manera, el pols de la ciutat i de la seva història.

Aquest passat ens ha portat fins ara a una societat cada vegada més laica, amb uns reptes socials molt evidents on l'atur castiga molt els nostres conciutadans, en especial els joves, on els valors més cridaners no sempre són els més responsables, on el materialisme i el consumisme ceguen els nostres ulls o tapen les nostres orelles, amb un Mare Nostrum on dia rere dia moren germans que fugen de la guerra, la persecució, la fam..., on trobem a faltar equitat, justícia i respecte pels drets del nostre país, on es mostra menyspreu per la natura, on sembla que la violència sigui la resposta a les dificultats de relació i comunicació, on la dona encara és maltractada i no prou reconeguda. Però dins d'aquest panorama sorgeixen veus, moviments, esperances... molts d'ells provinents de joves que saben el que volen, que lluiten per un món millor, que reclamen el dret a un planeta sa... i nosaltres els cristians que volem estimar, acollir, respectar, entendre... a l'aixopluc de l'Evangelí, volem seguir els passos de Jesús.

Nosaltres, l'església del Pi, volem seguir aquests camins, però a més a més,

tenim les necessitats que té tota família, amb un barri que es va envellint. Molts de nosaltres venim d'altres punts de la ciutat i de la mateixa manera que volem tenir un habitatge en condicions, aquestes parets emblemàtiques i riques en història necessiten continuar la seva restauració inajornable.

Sembla que només presentem dificultats, però heu de saber que una de les nostres fortaleses és que som una família viva i amb ganes de viure.

La comunitat del Pi està formada per dones i homes amb les seves febleses però amb un sentiment identitari compartit, nacional i d'església, i que volem caminar tenint les Benaurances com a senyera.

- ♦ Volem ser un referent d'acolliment per a tothom, independentment de la ideologia, religió, estatus, gènere, procedència...
- ♦ Som un referent cultural, amb un arxiu inigualable a la nostra ciutat; amb un Retaule que cada any vol millorar; una Capella de Música d'una gran qualitat; uns gegants i geganters que són reconeguts a tota la nostra geografia; els campaners que es fan sentir "muralles" enlla; un orgue que ens ajuda a viure unes celebracions ben plenes i moltes propostes culturals que ja us explicarem de mica en mica.
- ♦ Som un referent de solidaritat amb el Plat del Pobre i el Grup d'Acció Social que tenen, com a prioritat, l'atenció als més desvalguts.
- ♦ Som un referent en l'educació en el lleure amb un Esplai que fa 46 anys que ajuda a créixer en valors que porten a l'Evangelí als nostres infants i adolescents.

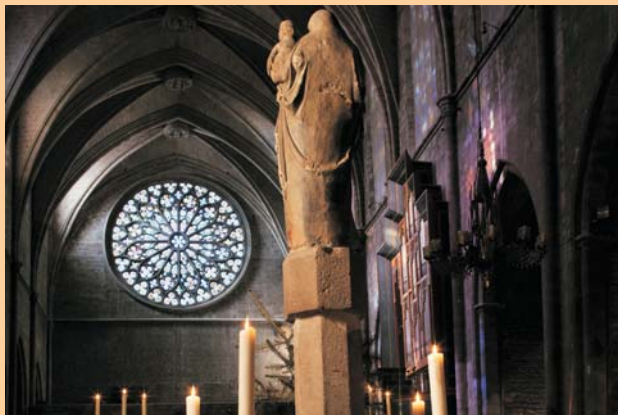
Tot això s'ha aconseguit mitjançant el treball i la participació de tothom, però és evident que al capdavant, hem tingut rectors que ho han liderat. Per aquesta raó volem agrair a Mn. Gaietà, que des de fa 16 anys, seguint les passes de Mn. Vidal, ha estat el nostre rector. Amb ell hem caminat, hem anat a Terra Santa, hem aprofundit en l'Evangelí i hem compartit el pa i el vi de Jesús. Sabem que no marxem de la casa, i n'estem contents, però volem manifestar públicament el nostre agraïment i dir-te que nosaltres seguim sent els teus germans i germanes. No volem tampoc oblidar l'equip humà, professional i voluntari, que t'ha acompanyat durant tots aquests anys.

Per últim, Mn. Lluís us donem la benvinguda amb els braços oberts, amb un somriure als llavis, amb sentit de l'humor per entomar el dia a dia i amb tota la nostra il·lusió de compartir aquest futur immediat. Estem contents de tenir-vos entre nosaltres i que sigueu una "pedra" més de la nostra casa.

Demaneu a la Mare de Déu del Pi i a Sant Josep Oriol, i a tots els fidels que ens han precedit, que intercedeixin per nosaltres i per tota la humanitat. Que el Pare, el Fill i l'Esperit estiguin sempre amb nosaltres.

Benvingut!!!

Barcelona, octubre 2019



La veritat us farà lliures. Vetlla de pregària a Montserrat

Amb aquest lema agafat de l'evangeli de Sant Joan (8:32), el passat dissabte 5 d'octubre la basílica de Montserrat va acollir la vetlla de reflexió i pregària en solidaritat amb els encausats per l'u d'octubre, que familiars i amics dels líders polítics i socials catalans organitzaven. Hi vam assistir a títol particular una petita representació del Pi i ho volem compartir al nostre full. La convocatòria es feia davant la imminent sentència del judici del que hem estat pendents de febrer a maig d'enguany.

La proposta dels organitzadors consistia en "compartir un temps serè de recolliment i d'espiritualitat en aquests moments provats i durs per al nostre poble" en un acte obert a tothom, "tingui les creences religioses que tingui"

El president Quim Torra, familiars dels encausats i representants culturals i de l'església van llegir fragments de textos com *La unió dels germans en la fe* (Papa Francesc); *Jo soc el cep i vosaltres les sarments* (Joan 15, 1-5); *Jesucrist, clau, centre i fi de la història humana* (Concili Vaticà II GS, 10 i 22); *Senyor Jesús* (P. Casaldàliga - À. Blanco); *Cartes des de la presó* (D. Bonhoeffer) i *Fragment de la Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat* (P. Casaldàliga).

Els polítics empresonats van adreçar una carta en la que demanaven poder mantenir un diàleg amb algú "que no temés l'escrutini de les urnes" assenyalant que només els dèbils utilitzen la repressió per a imposar-se. Asseguraven que el patiment d'estar empresonats no els farà callar i que no permetran que cap espurna d'odi colonitzi la seva ànima.

També es van llegir paraules dels polítics exiliats valoritzant la mirada evangèlica davant un conflicte que produeix tant sofriment, no tan sols als encausats, sinó també als seus pares, parelles, fills... de no permetre que d'aquest sofriment en resulti ressentiment, rancúnia ni venjança. Tot i això, van reivindicar el dret i el deure de combatre les injustícies, l'autoritarisme i la repressió, però sempre des de la no violència i des del respecte a l'altre.

L'esperança i la caritat ens uneixen, la pregària ens reconforta i Déu escolta el clam adreçat des del cor. Un miler de cristians ens vam unir en l'oració, per cercar la llum, l'empenta per no defallir en l'esperança, per transformar ràbia en pau com diu la pregària de Sant Francesc: *On hi ha odi, que jo hi porti amor. On hi ha ofensa, que jo hi porti el perdó*. En moments de tempesta personal o col·lectiva, trobar el silenci, prendre temps per pregar, viure en comunió que no estem sols, fent com els primers cristians que cercaven el Pare en la clandestinitat, nosaltres, donant-nos les mans en comunió amb el Crist, vàrem sentir que no estem sols.



Cal remarcar dos moments en que els congregats vam trobar-nos en completa comunió: resant el Pare Nostre donant-nos tots les mans i cantant El Virolai adreçant-nos directament a la Mare de Déu de Montserrat.

Esperem que les nostres pregaries siguin escoltades i que es pugui dialogar de tot, sempre sense violència.

La pobresa ha afectat la natalitat d'una generació?

La crisi econòmica del 2007, encara no tancada per a tothom i amb veus que ja anuncien una nova recessió pel proper 2020, ha desembocat en una greu pèrdua de drets laborals i en una greu rebaixa de la qualitat de les condicions laborals per a molts treballadors, però en especial, per a la generació dels qui, en el moment d'esclatar la crisi, eren adolescents i son ara present i futur de la nostra societat.



Una generació a la que els està sent molt difícil trobar una feina amb un sou digne que els permeti dur el projecte de vida que potser havien traçat en la seva ment. És veritat que els temps han canviat i que hi ha joves, tant dones com homes, que opten per no tenir fills, i és cert també que totes les postures s'han de respectar. Però hi ha joves als qui els agradaria tenir una llar pròpia, formar una família i tenir fills, i la realitat és que entre els 30 i els 40 anys encara no tenen un sou que els ho permeti.

El més habitual és que el jovent, per poder independitzar-se dels pares, hagi d'optar per compartir pis. En ocasions ho fan entre amics, d'altres han de buscar gent i posar-los a casa per arribar a atendre les mensualitats i d'altres opten per pagar una habitació en llars de persones de mitjana edat o ja jubilades, que alhora s'han vist en la necessitat de llogar aquests espais del seu pis per poder arribar a final de mes.

A aquesta situació s'hi ha d'afegir el fet que les empreses generalment penalitzen les dones que opten per tenir fills i més si en tenen més d'un o si, en algun cas, prenen la decisió de prendre's un temps per a criar els petits en els seus primers anys. Això afecta a moltes dones que es troben davant la disjuntiva d'haver de triar entre mantenir i consolidar la seva trajectòria professional o dedicar un temps a la maternitat.

També hi ha dones que opten per congelar els seus òvuls i retardar l'edat de ser mare pensant que en un futur es donaran les condicions idònies per a poder ser mares. Però això té conseqüències: en ocasions els fills ja no coneixeran la figura dels avis, segurament seran fills únics i la davallada demogràfica afectarà la jubilació de les generacions predecessores.



Així doncs, podem observar com, implacablement, segueixen apareixent nous tipus de pobresa; i que les dones, com quasi sempre ha passat al llarg de la història de la humanitat, segueixen sent les més perjudicades.

Eva Guardiola

Pregària del bon humor

Sant Tomàs More (1478-1535)

Lord Cancellor d'Anglaterra

«L'apòstol ha d'esforçar-se per ser una persona educada, serena, entusiasta i alegre, que transmet alegria allà on està. Un cor ple de Déu és un cor feliç que irradia i contagia l'alegria a tots els qui estan al seu entorn: se li nota a simple vista. No perdem, per tant, aquest esperit alegre, ple d'humor, i fins i tot autoirònic, que ens fa persones afables, també en situacions difícils. Quant de bé fa una bona dosi d'humorisme! Ens farà bé recitar sovint l'oració de sant Tomás More: jo la reso tots els dies, em va bé».



(El papa Francesc a la Cúria Romana, 22 de desembre del 2014).

Senyor, dona'm una bona digestió
i, no cal dir-ho, alguna cosa per digerir.
Dona'm la salut del cos
i el bon humor que em cal per mantenir-lo.
Dona'm una ànima sana, Senyor,
que tingui sempre davant els ulls
allò que és pur i allò que és bo,
perquè no s'escandalitzi enfront del pecat,
ans trobi la manera de remeiar-lo.
Dona'm una ànima que no conegui l'avorriment.
I no em deixi prendre gaire seriosament
aquesta cosa que es fica pertot
i que anomenem JO.
Dona'm, Senyor, el sentit de l'humor:
fes-me capaç de riure d'un acudit
perquè sàpiga treure un poc d'alegria de la vida
i la pugui compartir amb els que m'envolten.

Si voleu estar informats de totes les activitats que es fan a Santa Maria del Pi, subscriuiu-vos al nostre butlletí electrònic a www.basilicadelpi.cat

Horari de misses

DIES FEINERS

19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES

18:30 a la Capella de la Sang
20:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES

12:00 a la Capella de la Sang
13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora. Per les gestions administratives relacionades amb els sagraments, l'horari establert és el següent: dimarts de 10:00 a 11:00 (atenció telefònica) i dijous de 18:00 a 20:00.
despatx.santamariadelpi@gmail.com